

[Steen.]

nerer over 137 Biografer. Dernæst spørger man ham, om da ikke de amerikanske Selskaber selv opretter Biografteatre og spiller deres Films. Saa siger han: Nej, det har de kun gjort i et enkelt Tilfælde, og der er de endda kun interesseret i Halvparten af et Teater, den anden Halvpart af Teatret raader vi over. Det er mig tilstrækkeligt til, at jeg selv kan fortsætte Tankegangen. Det vil sige, at de har affundet sig med de amerikanske Selskaber. Men det kan kun den stærke gøre, og for mig er der ingen Tvivl om, at Bevillingssystemets Værdi er den, at vi forhindrer det, der ellers vilde ske, nemlig at et meget begrænset Antal Selskaber og Personer vilde skaffe sig det Antal Teatre, baade i Hovedstaden og de større Provinsbyer, som de mente der var Forretning i, og her vilde de spille Filmene, saa længe der var Penge i dem, og for den frie Næring vilde der da kun blive tilbage at vise de Films, som Folk havde set for længe siden. Derfor er jeg altsaa Tilhænger af Bevillingssystemets Opretholdelse.

Dernæst kommer vi til Spørgsmaalet om, hvem der bør have Adgang til at faa Bevilling, og der er jeg enig i det foreliggende Lovforslags Grundbetragtning, at Bevillinger bør kun gives til Kommuner og Enkeltpersoner. Jeg er glad for de Udtalelser, Ministeren paa det Punkt fremsatte i sin Forelæggelsestale, og de Udtalelser, som findes i Lovforslagets Bemærkninger, og som alle gaar ud paa, at den Støtte, man ønsker at give, og som det vil være rimeligt og naturligt at give Foreninger med et Formaal, som man erkender er Støtte værd, bør man give direkte ved Hjælp af de Afgifter, der indkommer, og ikke i Form af en Bevilling.

Hvad angaar den Del af det foreliggende Lovforslag, som omfatter de Ting, som vi i det derom nedsatte Udvalg har beskæftiget os med, kan vi, der var Medlemmer af det Udvalg, naturligvis kun med Tilfredshed se paa, at den højtærede Minister saadan i det store og hele — lad mig sige det paa den Maade — har fulgt Udvalgets enstemmige Indstilling. De Afbøjninger fra denne enstemmige Indstilling, som er foretaget, beklager jeg naturligvis, og jeg gør det særlig af den Grund, at den Enighed, vi gennem lange og møjsommelige Forhandlinger var kommet til, jo kun var opnaaet ved, at vi gensidigt havde gjort Indrømmelser over for hinanden, og jeg noterede mig derfor med stor Tilfredshed i den højtærede Ministers Forelæggelsestale den Udtalelse om, at med Hensyn til de Ting — jeg tænker

her navnlig paa Filmsraadets Sættelse — var den højtærede Minister under den kommende Behandling af Spørgsmaalet villig til nærmere Forhandling.

Jeg kommer saa til de foreslaaede Afgifter og Begrundelsen herfor. Den Begrundelse, der er givet, og den Begrundelse, som er den rigtige, er den, at det er Udnyttelsen af et Monopol, hvorom Talen her drejer sig. Vil man ikke fastholde dette, saa kan Betragtninger over det, der her foreligger, føre til de mærkværdigste Ting, hvad jeg ogsaa ser, de gør. Der er i Dag blevet stukket mig en Pjece i Haanden — den har dog den Fordel, at der ikke er nogen, der synes at ville tage Ansvar for den — hvori man taler om Formuekonfiskation o. s. v. Dette er der ingen forstandig Mening i i Forbindelse med det, Talen her er om. Talen drejer sig her om, hvilke Betingelser Staten under Bevillingssystemet stiller til den, som Staten giver en Monopolstilling, og efter min Mening maa det være en ufravigelig Betingelse for, at Staten overhovedet giver sig af med at uddele Monopolstillinger, at den forbeholder sig en rimelig Indfyldelse paa, hvorledes Monopolet udnyttes, det være sig økonomisk som paa anden Maade.

Noget helt andet er naturligvis, hvad dette Monopol er værd. Det bestemmer Staten ogsaa til Dels selv. Hvad Bevillingen til at drive et Biografteater det ene eller andet Sted er værd, bestemmer Staten til Dels selv, fordi Staten har Bestemmelsesretten over, hvor mange Teatre der gives Bevilling til paa Steder, hvor de kan tænkes at konkurrere med de Monopoler, der allerede er givet, og her maa jeg sige, at jeg har længe staaet uforstaaende over for, hvorfor skiftende Justitsministre har været saa utilbøjelige, som Tilfældet har været, til at meddele Bevillinger til Premiæreteatre i den indre By, til Trods for at alle de Regnskaber, der Aar efter Aar blev Ministeriet forelagt, viste, at netop paa det Sted i Landet og paa det Sted i Hovedstaden var det store Behov og de derat følgende meget store, ja, urimeligt store Indtægter, som danner Grundlag for de Afgiftsdiskussioner, som nu føres. Jeg er vel vidende om, at der i de senere Aar er oprettet et betydeligt Antal nye Teatre, men alle i Byens Periferi, hvor Indtægter af saadanne Størrelser, som der her er Tale om, slet ikke forekommer.

Naar man dernæst standser et Øjeblik ved det Indtryk, man faar ved Gennemlæsningen af det Lovforslag, vi her behandler, og ikke mindst de Bemærkninger, der ledsager det, saa bliver det Indtryk, der for de fleste vil danne sig, dette, at det er en endog